

האיש מקדש פרק שני קידושין

נה.

עין משפט
נר מצוה

קנח א מ"י פ"ו מהל'
פסולי המוקדשין
הל"ח ופ"ד מהל' שקלים
הלכה ג:
קנח ב מ"י פ"ו מהל'
מעילה הל"ד:

הנהגות הב"ח
(א) רש"י ד"ה אימר וכו'
כגון קדשי בדיק הבית:
(ב) תוס' ד"ה און וכו'
לחמינין הכא לחן מועל
אמר מועל היטו היבא
דנותנו להבירו אי נמי
כשהוא סבור שהכל וכו'
לנחלה מ"ן שלמות
(ע"ש):

מוסף תוספות
א. אלא בבא לגזון
ולהצדיאן מרשות הקדש
כדי לחזור ולהחייב בכל
מה שאפשר לספק שגול
מן ההקדש והשתא הרי
ענין פלוגתא דר"ם ור"י
ועיקר מועל אחר מועל
שנתכו לגזול מן ההקדש
והוציא מרשותו לגמרי.
רע"א. (ועי' מהש"ס א.)
ב. דאילו קדשים קלים
ורבו להירוש דלא שייבא
בהו מעילה והשתא קס"ד
דיבין שיש לו חלק
בקדשים קלים כשמתכוין
לגזול לא חשיב כמוציא
מרשות הקדש ומוליכו
לירשות בעלים. רע"א.
ועי' שלמ"ל.

אמר רב אושעיא בבא לחוב בדמיהן. פירש בקונטרס אינה ודאי לא מקרבה ומיירי צנח להחייב צדמיהם פירוש אלס זה המוצאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין והכי קאמר חיישינן שמא עלויות ויצא צ' בהמות או צ' דמים ואלמר אם זו עולה תהא מחוללת על זו והאחרת תהא שלמי נדבה ולאם הייתה זו שלמים תהא מחוללת על זו והאחרת תהא נדבת עולה ורבי מאיר היא דאמר הקדש כו' משמע ממוך פ"י הקונטרס לזריך שחילל הקדושה שעל הצהמה הנמנעת על אותה שהציא וצדקן חילול דוקא וקסבר ר' מאיר דנפדין דתמימי אוקסא שפרי לא מצינו דסבר רבי מאיר דתמימי נפדין יותר משאר תנאים ולא שייך זה כלל בפלוגתא דידיה ור' יהודה לכן פרי"י דלעולם קסבר דעלמא דתמימי אינס נפדין כגון דרך חילול והכא מיירי שנתכוון לגזולה ולקנותה מיד המקדשים ולזכות בה ולשנות בה ס' ובכ"ג שרי ואמר שהוציאה לחולין עלה דעתו לחוב צדמיהן כדפרישיט: איין מועל אחר מועל. פירש בקונטרס אין מעילה זו אחר זו בקנן אחד של הקדש דכיון שמעל בה הראשון יוצא לחולין אלא בהמה וכלי שרת בלכד צדמיה דמתוספתא דמעילה (פ"ג) תינא קרדוס של הקדש זיקע צו וצא חצירו וזיקע צו כולן מעלו נתנו לחצירו וחצירו לחצירו הוא מעל וחצירו מותר לכקע צו לכתמילה והשפתא היכי דמי אי האי קרדוס כלי שרת כי נתנו לחצירו אומאי לא מעל חצירו הא אמרינן יש מועל אחר מועל אלא שרת דמי ואם אינה כלי שרת אומאי אלא כולן מעלו הא אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת בלכד ויש לומר דלעולם

הכי גרסינן טנן הסס צהמה שנמלאם מירושלים למגדל עדר כו' זכרים עולות. משום דחיישינן שמא מירושלים יאלת ורוב בהמות היואלות ממנה זכמים הם ואיכא לספוקי צכל זכמים שהיא ראויה להס הילכך זכר דחוי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: נקזוס זכחי שלמים. דאילו צבולה ליכא לספוקי: שלמים א"ה הוו. בהמיה דילמא שלמים היא והיכי מקריב לה עולה: אמר רבי אושעיא צנח לחוב צדמיהן עסקינן. כלומר איני ודאי לא קרבה וה"ק אם צא אדם זה לעשות לה תקנה וצא לקבל על עצמו חוב כל א דמיה שהוא צספק ולהוציאה לחולין ולהקדיש את דומיה אם זכר הוא נחמיצ אף צדמי עולה דחיישינן שמא עלויות הן: ורבי מאיר היא דאמר. בהמיתין (לעיל דף ג:) הקדש צמוד מתחלל ויכול זה להוציאו לחולין מויד ותפסו הדמים בקדושתם ועל ידי תנאי יציא שני דמים אחד לעולה ואחד לשלמים ואמר אם זו עולה היא הרי היא מתחללת על זו והשני היא שלמי נדבה ואם שלמים היא הרי היא מחוללת על של שלמים והשני לנדבת עולה: וקדושת הגוף. דקדשי מוצח מי מתחללת צנח מוס: אין מועל אחר מועל. אין שתי מעילות זו אחת זו בקנן אחד של הקדש דכיון שמועל צו הראשון יוצא לחולין: אלא צהמה. של קדשי מוצח הראויה לקרבן לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא תמימה וכן כלי שרת: שהיא ר' יהודה היא. מדקמי אין מועל אחר מועל אלמא מוקמא הוא דנפיך לחולין אע"ג דשוגג הוא דאי מויד ליכא מעילה והאי סברא לרבי יהודה הוא דשמעת ליה דאמר בהמיתין (סס) הקדש צשוג מתחלל: הא רבי מאיר היא. הך בהמיתין דשקלים

(א) שקלים פ"ו מה"ל
(ב) כבת"י ט"פ: יניהן.
(ג) מעילה ט"ז ד' ובכ"ז:
(ד) חנינא אמר
מר עוקבא אמר הרי
(ו) ר"י. (ז) [אפשר דלי'ל
בר עוקבא]. (ח) [נדפסו:
דמים]. (ט) [נדפסו:
והקפידו]. (י) [נדפסו:
אוקומנא]. (יא) [נדפסו:
ואתו]. (יב) [נדפסו:
הר"ש ועור: ההקדש].
(יג) [תפנית ובכ"ג שרי.
נראה דלחן כלן מוקומס
אלא בסו"ד. רש"י ע"ש].
(יד) [ז"ל או אש. רש"י].
(טו) [עין חכ"ס]. (טז) [עין
מ"ן]. (יז) [ממות קא ע"א ד"ה
א"ב]. (יח) [והו"י צ"מ ז"ט
ע"א ד"ה וחצירו. ועין
מגינה יא ע"א ד"ה ע"ש].
(יט) [ועיין הגהת המהר"ם.
יב"ש ע"ש].

מוסף רש"י
אלא בבהמה ובבלי
שרת בלבד. דהני לכו
למי קיימי ולא צני
אפגומי ניהו, אפילו
רנב על גבי בהמה
והכמיהו על תלס מנמרה,
ענין ראויה היא לקבן
ולא פסלה בך למזבח,
דבין שמה ודין כחשה
ראויה להקריב ואין צה
מורה פגימה. הלכך אפמי
בקדושתה קיימה. הלכך יש
בה מועל אחר מועל, וכן
שמה אחד צבוס של זכר,
אפילו אפסתו ופגמו, כיון
דקדושת הגוף היא ולא
קדושת דמים דלאו לפדייה
קיימה ענין קאי לשירות
יש צו מועל אחר מועל
(מעילה יט). אבל כל מידי
אחרתא מעילה ראשונה
נפקא לחולין דק"ל אין
מעילה צכל מוקס אלא
שתי, כשנתנה מקדושתו
(פסחים ב:).

(6) תנן התם בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זכחי שלמים אלא זכרים עולות הוא דהווי זכחי שלמים לא הווי אמר ר' אושעיא הכא בבא לחוב בדמיהן עסקינן והכי קאמר חיישינן שמא עולות. ורבי מאיר היא דאמר הקדש במויד מתחלל וקדושת הגוף מי מתחלל. והתנן אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בבהמה ובכלי שרת בלבד כיצד היה רוכב על גבי בהמה בא חבירו ורכב בא חבירו ורכב כולם מעלו היה שותה בכוס של זהב בא חבירו ושתה בא חבירו ושתה כולם מעלו היה ר' יהודה היא הא ר' מאיר מדרבי יהודה נשמע לרבי מאיר לא אמר רבי יהודה הקדש בשוגג מתחלל וקדושת הגוף לא מתחלל לר"מ נמו אע"ג דהקדש במויד מתחלל קדושת הגוף לא מתחלל התם לא קא מכוין לאפוקינהו לחולין הכא קא מכוין לאפוקינהו אימר דשמעת ליה לרבי מאיר בקדשי קדשים בקדשים קלים מי שמעת ליה א"ל ההוא מרבנן ורבי יעקב שמויה קל וחומר קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שכן איתמר נמו אמר ר' חמא בר' עקיבא אמר רבי יוסי בר' חנינא אומר היה ר"מ הקדש במויד מתחלל בשוגג אין מתחלל אחר קדשי קדשים ואחד קדשים קלים קל וחומר קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שכן תהי

דבהמה שנמנעת כרבי מאיר ממוקמינן לה דאמר הקדש מתחלל צמוד ואפי' קדושת הגוף נמי מתחלל: ופרכינן מדר"י נשמע לרבי מאיר. בחילול מויד דהא פלוגתיהו ליתא אלא צמוד ושוגג אבל בקדושת הגוף וקדושת דמים אין מחלוקת ביניהם צדמותי הקדש שאין מתחלל ל' יהודה צהמה אין מתחלל צמוד לר' מאיר: לא א"ר יהודה הקדש צשוג מתחלל. והוא עיקר חילול וקאמר דקדושת הגוף לא מתחלל צשוג: לר' מאיר נמי. דקאמר עיקר חילול הקדש צמוד קדושת גוף לא אמר דנתחיל: ומשני הסס לא מכיון לאפוקינהו לחולין כו'. כלומר חילול צמוד לר' מאיר עדיפא מחילול צשוג לר' יהודה דאילו שוגג לא מכיון לאפוקינהו לחולין וגזירת הכתוב הוא מדמחייביה רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא מיתחלל לר' מאיר מכיון לאפוקינהו לחולין הילכך אושעיא פריך דאוקומא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ דאמר הקדש צמוד מתחלל בקדשי קדשים כגון קדשי (6) הבית דהיינו סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הוי לגזבה כקדשי צדק הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי נמי בקדשים קלים והיא כשמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין צמוד: תהי

מייירי בקרדוס שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא דאמר ר' יהודה דאין מועל אחר מועל היינו כ' כשהוא סבור שהכל של חצירו ואו הוא מתכוין לגזולה היכא דנתנו לחצירו כדין שלמות יד צפקדון דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות נקרא גזון על כל הפקדון אפילו לא הוציאו אלא מתקתן אבל האי דתוספתא דקאמר צא חצירו וזיקע צו וצא חצירו וזיקע צו דכולן מעלו מייירי דכל חד וחד יסבור שהוא שלו ו' ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות ולהניחו אחר ההנאה ואז כשיהנה לא ימעול אלא כפי טובת הנאה שיש לו בזמלכה ומשום הכי אמרינן שלא יצא לחולין ומעלו כולן אבל נתנו לחצירו וחצירו לחצירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו מרשות לרשות ו' ונהי נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו מרשותו לרשות חצירו ולפיכך ז"ל צא חצירו ורכב עליו וצא חצירו ורכב עליו כולן מעלו ואע"ג שנתכוין לגזול ולהוציאו מרשות לרשות דאם לא כן מאי איריא בהמה וכלי שרת אפילו צדק הבית יש מועל אחר מועל היכא דאינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות ממנו ולהניח כדפרישיט אלא לעולם מיירי שמתכוין לגזולה ואפי"ה אמרינן דכולן מעלו כדפרישיט וראיה חלוק בין הנאה מדבר צסבור שהוא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים מההיא דאמרין (מעילה דף ג.) גבי נטל אבן או קורה של הקדש על מעל נתנה לחצירו הוא מעל וחצירו לא מעל והוא מעל דלא מעל צבאצבי מסורות לגזבר שאינם לרשות כדקמי נתנס לחצירו הוא מעל ועוד ראיה מההיא דפרק אלו נערות (בבב"ב דף י:) דקאמר התם הניח להם אציהם פרה שאולה כצבורים הם דשל אציהם היא טבחהו ואכלהו משלמין דמי צשר צול אבל כצבורים היא דפקדון וטבחהו ואכלהו משלמין דמי צשר שלם אם כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: קדשים קלים מי שמעת ליה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תחל לחולין כיון דליכא מעילה צהו. דבשלמא קדשי קדשים כגון צדק הבית ומוטא דין הוא שינאו לחולין על ידי מעילה שמועל צהו ואם תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאנה לחולין אלא יציא בהמה אחרת ויאמר אם זו עולה הרי אני גזולה וזו תהא עולה תחתיה ואם היא קדשים קלים כגון שלמים היא עלמה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת לעולת נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק צבהמה זאת הנמנעת משום חששת צבור ומועש דלא השוו

למנוהיהס